

Inhoud

	Inleiding	10
1.	De kerk, dat ben jij!	12
2.	Bidden voor je bureu	18
3.	Het verschil maken	24
4.	Bakken, sudderen en braden	30
5.	'Matteüsfeestje'	36
6.	Zet de deur van je huis maar open	44
7.	Recht doen	50
8.	Maak eens een praatje	56
9.	Puin ruimen	62
10.	Vertel je eigen verhaal	70
11.	Van een andere planeet	78
12.	Een aarden pot	84
13.	Eerlijk zijn	90
14.	Gemaakt om te vliegen	96

Inleiding

In dit boekje willen we een boekje opendoen over de mogelijkheden die er zijn om je geloof in God handen en voeten te geven in het wereldje waarin jij leeft. We weten niet hoe jij het ervaart, maar wij vinden het lang niet altijd makkelijk om als christen in een seculiere wereld te leven. In 2007 zijn wij met onze kinderen naar Den Haag verhuisd in opdracht van de Protestantse Kerk Nederland en de IZB *passie voor missie* om een gemeente te stichten in een grote wijk met 24.000 mensen. Vanuit een relatief veilig wereldje belandden we opeens in een wijk van een grote stad waarin de meeste mensen geen christen zijn. We besloten om echt onder de mensen van de wijk te gaan leven. We deden onze kinderen daarom ook op een school in de wijk waar ze de enige in de klas zijn die naar de kerk gaan.

Inmiddels zijn we zes jaar verder en is er een gemeente in de wijk ontstaan die de naam BOEI 90 draagt. We zijn als gezin intensief bezig met de gemeente, en werk en privé lopen behoorlijk door elkaar heen. Toch proberen we natuurlijk ook 'gewoon' gezin te zijn in onze straat. We hebben aan allerlei kanten burens, er komen vriendjes en vriendinnetjes over de vloer en we barbecueën met wijkbewoners. We trekken ons niet terug in onze eigen kerk, gaan niet alleen om met 'ons soort mensen', maar willen als gezin volop participeren in de buurt waar we wonen. Dit willen we omdat we geloven dat we als volgeling van Christus niet geroepen zijn om in een eigen wereldje te leven, maar midden in de wereld te staan om zo een getuige van Hem te zijn. Hoe dat allemaal kan en gaat, lees je in dit boek. We

hebben geprobeerd ‘dicht bij huis te blijven’ door onze ervaringen op te schrijven en onze worstelingen te delen. We hopen dat wat we schrijven herkenning oproept en dat je door middel van het boek, samen met ons en natuurlijk heel veel andere mensen, steeds meer ontdekt hoe je het evangelie handen en voeten kunt geven.

De titel van dit boek luidt: *Zet de deur van je huis maar open*. Dat mag je heel letterlijk opvatten. Het is fijn om je huis open te kunnen zetten voor bijvoorbeeld volwassenen en kinderen die geen thuis hebben. Het woord ‘huis’ in de titel mag je ook vervangen door het woord ‘hart’. Wanneer je de deur van je hart opent voor andere mensen zal God je zegenen! Het is niet altijd gemakkelijk. Soms kost dat offers. Soms vraagt God het heel letterlijk van je. Toen we ongeveer klaar waren met het schrijven van dit boek kregen we van een illegale Afrikaanse man de vraag of hij tijdens onze vakantie in ons huis mocht wonen. We kenden hem niet zo goed. Het leek ons daarom eigenlijk helemaal geen goed plan. En ondertussen maar doorschrijven aan het boek *Zet de deur van je huis maar open*. Tot we opeens beseften dat het onmogelijk is om een boek te schrijven met zo’n titel en het dan als het erop aankomt niet in praktijk te brengen. We zeiden ‘ja’ omdat we sterk het gevoel hadden dat God het van ons vroeg. Voor ons was het een les: niet zeggen, niet schrijven, maar doen. God vroeg van ons een stap verder te gaan dan we aanvankelijk dachten te moeten gaan. Toen we na de vakantie thuiskwamen, bleef hij nog enkele dagen en vertrok. Hij vertelde dat zijn naam *engel* betekende. Zonder dat we het beseften, hadden we dus een engel geherbergd ... Het is maar een van de vele voorbeelden uit dit boek van hoe je concreet christen kunt zijn in jouw omgeving.

Veel leesplezier!

Arjen en Annemarie ten Brinke

Den Haag, september 2013

1. De kerk, dat ben jij!

~~~~~
door Arjen

De avond begint bijna! De zaal zit al behoorlijk vol. Er worden op het allerlaatste moment nog een paar extra stoelen bijgezet.

‘Hoeveel mensen zijn er?’ vraag ik aan een dame die naast me zit. Ze is een van de organisatoren.

‘Zo’n driehonderd.’

‘Zo! Bijzonder!’

‘Ja, het zijn vooral de doorgewinterde kerkmensen, hoor. Mensen van buiten de kerk komen meestal niet, ha ha.’

Pardon?

‘Ja, dat zou natuurlijk wel moeten, maar de praktijk leert al jaren dat vooral onze eigen gemeenteleden komen.’

Ik denk na. Heel hard na. Want, hoe moet dat nu straks? Na het welkom en de eerste liederen moet ik al. Ik ben gevraagd om ergens in het land te spreken in een ‘evangelisatiedienst’. Een dienst voor ‘mensen die normaal nooit in een kerk komen en die ook weinig met het evangelie hebben’, zo stond in de uitnodigingsmail. De afgelopen dagen ben ik intensief met mijn toespraak bezig geweest. In de voorbereiding heb ik mijn hele verhaal afgestemd op mensen die geen binding hebben met de kerk of weinig weten van het evangelie. Voor die (!) mensen heeft God mij geroepen. En daarom heb ik ook ja gezegd tegen de uitnodiging om vanavond te komen spreken.

Ik kan het me bijna niet voorstellen. Natuurlijk zit er een aantal gemeenteleden. Zij hebben de avond tenslotte georganiseerd. Maar zij hebben hun niet-gelovige burens of collega’s toch wel bij zich? Er

wordt echter wel heel hard gezongen. Ik vrees dat de dame naast me toch gelijk heeft ...

Het is mijn beurt. Ik beklim het hoge, grote podium en steek van wal. Vanaf het podium zie ik de zaal pas echt goed. Wat een organisatie. Een enorme boekentafel met veel theologische hoogstandjes. Zouden zoekers dat gaan lezen? Veel mensen met bordjes op. Het lijkt wel of iedereen bordjes op heeft.

De avond vliegt voorbij. Ik word uitgenodigd om met het team de avond te evalueren. Men is erg enthousiast.

'Helaas was er niemand van buiten de kerk, maar toch was het goed,' zegt iemand.

Het team beaamt dit.

't Had zeker een functie voor het gemeente-zijn,' durft een ander.

'En zo is het!' roept de teamleider. 'Laten we God danken.'

Laten we God danken?! Lieve mensen, jullie houden jezelf voor de gek!

1. De kerk, dat ben jij!

‘Ik zou graag niet-gelovige mensen naar mijn kerk willen meenemen, maar hoe moet ik dat doen?’

Misschien herken jij je in deze vraag. Het is in ieder geval jarenlang mijn vraag geweest. Maar nog even los van de vraag of je mensen überhaupt moet meenemen naar je kerk, is die volgens mij niet de eerste vraag die je jezelf zou moeten stellen. Want waarom wil je dat? Waarom zouden mensen met jou mee moeten naar de kerk? Probeer daar eens een eerlijk antwoord op te geven. Grote kans dat je als reden aandraagt: mensen moeten het evangelie horen. Zeker. Dat moeten ze ook. Het evangelie is voor iedereen. En het leren kennen van Jezus is het mooiste wat je in je leven kan overkomen. Fijn dat dit ook jouw verlangen is. Maar mensen meenemen naar jouw kerk is niet jouw roeping. Het is prachtig om mensen mee te nemen. Natuurlijk. Maar ook gevaarlijk. Want voor je het weet, laat je het ‘delen van het evangelie’ aan je kerk over, omdat je zelf niet goed weet hoe je het evangelie moet communiceren. Je vindt het lastig, en de dominee heeft ervoor gestudeerd. Een begrijpelijke gedachte, maar tegelijkertijd een valkuil. De valkuil is om zelf achterover te gaan leunen en de kerk, als het gaat om het delen van het evangelie, het voor je te laten oplossen.

Jij wordt geroepen tot iets anders. Zie je waar de nadruk op ligt? Jij (!) wordt geroepen. Als eerste word je geroepen om Jezus te volgen. Net als Matteüs. Hij komt nog een keer terug in dit boek als hij een feestje gaat geven, maar nu eerst zijn roeping. Op een dag is Matteüs

aan het werk. Dan komt Jezus voorbij. Hij kijkt Matteüs aan en zegt: 'Volg Mij.' Matteüs staat op en volgt Hem. Vervolgens zien we wat het volgen van Jezus in Matteüs' leven teweegbrengt. Matteüs gaat van mensen houden en deelt alles wat hij heeft met de mensen om hem heen. Dit is het gevolg van zijn ontmoeting met de Liefde zelf. Jezus roept Matteüs op de plek waar hij leeft. En dat doet Hij ook bij jou. Hij kijkt je aan en zegt: 'Volg Mij.' Niet een klein beetje, maar helemaal. Jij wordt geroepen om op te staan en Hem te volgen, om voor Hem te leven en vervolgens veel van mensen te houden. Vanaf de plek waar je leeft, woont en werkt. Tussen je burens, tussen je collega's, tussen je voetbalvrienden. Daar word je geroepen om Hem te volgen en licht te zijn.

Je burens en collega's kennen de Bijbel misschien niet. Dus ook de evangeliën niet. Maar voor hen ben *jij* het evangelie. En doordat ze jou 'lezen', zullen ze het evangelie zien. Dat hoef je allemaal niet aan jouw kerk over te laten. Verwacht het niet van een kerkdienst op zondagmorgen. Die diensten zijn natuurlijk prima. Daar mag jij met de gemeente van Jezus Christus samenkomen. Je wordt daar gevoed en je ontmoet de levende God en je broeders en zusters. Maar laat het evangelie niet over aan hen; wees zelf bereid het evangelie te leven.

Veel mensen komen niet naar de kerk. Maar als de mensen niet naar de kerk komen, dan komt de kerk naar hen. De kerk, dat ben jij! Leef net als de Heer van de kerk, Jezus Christus, onder de mensen en volg zijn voorbeeld na. Door het evangelie niet te vertellen, maar het evangelie te leven. Een helper zijn voor wie geen helper heeft, hoop brengen waar wanhoop is, bidden voor mensen die verdrietig zijn, en een arm slaan om iemand die verdriet heeft.

Trek je niet terug in je huis. Trek je niet terug in je kerk. Trek je niet terug in je christelijke werk. Of om het met de woorden van Jezus te zeggen:

‘Jullie zijn het licht in de wereld. Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Men steekt ook geen lamp aan om hem vervolgens onder een korenmaat weg te zetten, nee, men zet hem op een standaard, zodat hij licht geeft voor ieder die in huis is. Zo moet jullie licht schijnen voor de mensen, opdat ze jullie goede daden zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel.’ **(Matteüs 5:14-16)**

Hij was onder de mensen, at en dronk met ze en vierde feest met ze. Hij gaf zijn leven aan ze. En nu jij. Ben jij bereid om Jezus daarin na te volgen? Een lamp zet je niet weg onder een korenmaat, maar op een standaard. Christen zijn in het verborgene is wel fijn, maar niet in lijn met het volgen van Jezus. Hij is het heelal overgestoken om onderdeel te worden van een gebroken, zondige, enge wereld. En Hij ging op zoek naar mensen zoals jij, die niet naar Hem vroegen, om ze te verlossen en te bevrijden van hun ik-gerichtheid, van hun zonden. Dat kun jij niet verklaren, dat kan ik niet verklaren. Dat heet GENADE. Als God naar *mij* heeft omgezien, dan is het voor de hele wereld mogelijk! Voor jouw wereld: je familie, je burens, je voetbalvrienden, je collega's. De mensen tussen wie jij leeft. Voor die wereld heeft Jezus zijn leven gelaten.

En de vraag is: wil jij net als Hij helemaal onderdeel worden van die wereld? De vraag is niet of je een toeschouwer wilt worden. Iemand die vanaf de zijlijn aangeeft hoe het zit. Die af en toe wat tips aanreikt voor hoe je religieus of christelijk kunt leven. Of die aangeeft wat God wel of niet goed vindt. Wil je christen zijn? Van Christus zijn? Als Christus zijn? Leef dan je leven midden in de wereld. Laten we eerlijk zijn: vaak is het een duistere wereld. En de neiging is groot om die duisternis te bestrijden. Dat hoef je niet te doen. Bestrijd niet de duisternis, maar wees een licht. ‘Opdat ze jullie goede daden zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel.’

To do

Kijk en luister naar 'De gelijkenis van de visloze vissers gemeenschap'.

<http://www.youtube.com/watch?v=WXeWF6SYiA>